

Hồi thứ tám

Tuyệt Kỹ Sơ Triển.

Tiếng nói vừa dứt thì Độc Liên Tẩu Dịch Hợp cất tiếng cười âm u bước vào vòng đấu.

Nghiêm Tiểu Thiên lập tức nhận thấy áp lực của đối phương đè lên mình càng thêm trầm trọng, đến mức ông ta cơ hồ không còn chịu nổi. Ngay lúc ấy ông ta thét lên một tiếng kỳ lạ thân hình Cổ Yển La Hán đột nhiên chuyển động một cách dị dạng, xương cốt kêu răng rắc, tám thân to lớn tự nhiên thu lại tròn như quả bóng đường kính chừng ba thước lăn tròn trên mặt đất. Thế là chưởng phong, chỉ lực, quyền cước và liên ảnh của bốn cao thủ nọ lập tức vây bủa tấn công vào quả bóng bằng da thịt ấy.

Nghiêm Tiểu Thiên ẩn mình trong thể vô đặc biệt ấy vừa lăn, tả chưởng vừa tấn công vào Tứ Trượng Trấn Thiên Bao Hồng Ô, hữu thủ biến thành trảo chụp vào Tấn Lôi Thủ Khang Nghinh Sơn, hai chân phân hai nẻo phóng cước vào Độc Liên Thủ Dịch Hợp và Phi Xoa Thánh Thủ Lữ Vô Cửu.

Những tiếng thét căm hờn cùng cất lên, Tấn Lôi Thủ Khang Nghinh Sơn vội lui lại một bước thét lớn:

- Tam vị huynh đài, thời cơ đã đến, chúng ta hạ thủ cùng lúc nhé!

Cổ Yển La Hán nhìn bọn ba người kia vừa bị mình tấn lui mấy bước, lại công tiếp mười chưởng nữa, cười lớn nói:

- Mẹ kiếp, chúng bay kêu la cái gì? Trước lúc ta phục hồi nguyên trạng thì tiêu diệt được ta, e rằng cũng khó đấy.

Tứ Trượng Trấn Thiên Bao Hồng Ô nghiêng về phía trái rồi quay ngược thân hình, cây trượng trong tay lão quét ra như gió, ánh lên một đạo tử quang như bóng ma lướt trong đêm tối, Tấn Lôi Thủ Khang Nghinh Sơn đôi tay gồng lên nhanh như chớp, trong nháy mắt đã quét ra mười chín chưởng kinh lực bài sơn đảo hải, đó chính là “Mật Lôi Thập Cửu Thức” tuyệt kỹ thành danh của hắn. Hai người kia cũng đồng thời phát huy toàn bộ nội gia chân lực hợp công, cùng lúc đánh thẳng vào Cổ Yển La Hán, trong đó đã ba người sử dụng binh khí.

Quả cầu da thịt của Cổ Yển La Hán Cứ quay, rồi bỗng quay nhanh hơn.

Chợt một vùng ánh sáng đỏ rực như lửa loé lên trong bóng đêm, xuất phát từ tay của Cổ Yển La Hán quét ra tứ phía. Tiếng kim loại vừa

đập vào nhau chan chát làm phát ra những đóa lửa như pháo hoa bùng nổ giữa đêm đen, rồi ba đạo hàn quang bắn tuốt ra ngoài xa hơn bốn trượng.

Trong lúc thập tử nhất sinh, Cổ Yển La Hán bất đắc dĩ phải sử dụng tới binh khí mà đã bao nhiêu năm nay ông không hề dùng, đó là “Kim Cô Vỹ”, và chính nhờ thế mà ông ta thoát khỏi cái chết trong gang tấc.

Rồi không kịp lau mồ hôi ròng ròng trên trán, Nghiêm Tiểu Thiên sử dụng thứ binh khí bằng thép ròng, dài chừng năm thước có thể mềm cứng tùy ý điều khắc họa tiết rất đẹp, giống như một chiếc đai thắt quanh bụng, lao vào tấn công đối phương.

Lúc này Khang Nghinh Sơn như kẻ liều mạng lao tới phản công cùng với cây trượng của Bao Hồng Ô vút xuống nhanh như chớp, Lữ Vô Cửu vung xoa thép lấp lánh ánh bạc cũng với sợi xích sắt của Dịch Hợp cả bốn cao thủ nhằm vào bốn phương vị tấn công Nghiêm Tiểu Thiên vô cùng hiểm ác. Rồi Dịch Hợp bay tới sát đối phương, không dùng vũ khí mà song chưởng tả hữu thủ như hai mũi tên bắn thẳng vào “Bách Hội” huyết của Nghiêm Tiểu Thiên.

Cổ Yển La Hán vung binh khí vù vù, múa tít lên, tạo thành một tấm lưới thép đỏ rực, lạnh ngắt bao bọc thân thể, còn tả chưởng vận đủ công lực, đẩy mạnh ra sau, đón đỡ thế công của địch thủ.

Thế là nhưng tiếng kêu thét cất lên rồi loạn, cùng với tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe rùng rợn vang lên huyền não âm ả phá vỡ cả sự yên tĩnh của một đêm tối trời lạnh lẽo.

Cổ Yển La Hán mồ hôi chảy ra thấm ướt cả người như tắm, thở hổn hển, bật lùi về sau hơn năm thước, đưa mắt nhìn bốn đối thủ của mình dạt bắn ra bốn góc cất tiếng cười to như sấm nổ nói:

- Mẹ kiếp, đêm nay quả là bọn ta vui hết cỡ rồi đấy. Lũ già các người xem ra cũng chẳng phải sung sướng gì cho lắm!

Tử Trượng Tấn Thiên Bao Hồng Ô điểm mũi chân, lao vút tới vung thiết trượng công liên một lúc mười ba trượng mạnh như trời giáng vào Nghiêm Tiểu Thiên. cùng lúc đó ba tên đồng bọn cũng lập tức tấn công vào ba vị trí trọng yếu trên cơ thể Nghiêm Tiểu Thiên, lại nổ ra một trận chiến nữa vô cùng kịch liệt.

Đứng ngoài quan sát, Sở Vân cau mày, tia mắt ánh lên một luồng ánh sáng kỳ lạ, chàng thấy rõ võ công của bốn cao thủ kia nếu một chọi một thật không ai là đối thủ của Nghiêm Tiểu Thiên, nhưng cả bốn đều hợp công thì sức mạnh và thế trận tăng lên gấp bội. Nghiêm Tiểu Thiên

có thể kháng cự hơn trăm chiêu như vậy thì cũng là tài giỏi rồi, những e rằng khó mà có thể duy trì được ba bốn mươi chiêu nữa...Trời ạ năm cao thủ này có thể nói là những cao thủ thượng thặng trong võ lâm đương thời, bản thân mình có thể nhìn rõ võ công của họ cao thâm đến đâu, không những thế mà còn có thể phân tích được diễn biến và tương lai kết quả thắng bại, như thế... như thế lẽ nào võ công của mình đã vượt xa năm người ấy sao? Nếu quả vậy thì bản thân mình có nằm mộng cũng không dám nghĩ đến...

Vốn dĩ bản lĩnh của Sở Vân cũng không kém, vì một mình chàng chiến đấu với cao thủ trên bãi cát mềm làm cho địch thủ phải nể trọng, rồi sau đó gặp may uống được tinh huyết của loài thủy quái, rồi lạc trên hoang đảo được kỳ thư, đã luyện nên võ công tối thượng trong hai năm rưỡi. Có thể nói sau khi quay về đất liền, công lực của chàng lúc này cao thâm không thể tưởng nổi, nhưng vì chưa từng ra tay giao thủ cùng ai nên bản thân chàng cũng không biết được trình độ của mình đến đâu.

Lúc ấy trận đấu trở nên vô cùng hiểm ác, đầu rơi máu chảy có thể xuất hiện trong giây lát sau đó. Sở Vân nhận thấy trận đấu đó có quan hệ đến bản thân mình, mặt khác những người trong cuộc không tự kết giải được cho nên vô hình chung bản thân chàng trở thành người trong cuộc, chàng lẩm bẩm trong miệng:

- Binh khí trong tay của Cô Yển La Hán đã sát đến yết hầu đối phương, đáng ra tiến thêm nửa tấc thì lại phải lùi. tả chưởng của ông nếu như xiên thêm một tấc thì đã đánh trúng Khang Nghinh Sơn rồi, chiêu “Vận Mã Bôn Lôi” cú Tử Tượng Tấn Thiên dùng đúng huyệt hâu, nhưng nếu thay bằng chiêu “Húc Dương Sơ Thăng” trong Thái Dương Chưởng” thì uy lực tột độ. Còn như Phi Xoa Thánh Thủ Lữ Vô Cử đã xuất đến mười ba chưởng, nếu thêm một chưởng nữa thì e rằng Nghiêm Tiểu Thiên không sao tránh được!

Sở Vân cảm thấy mình hoàn toàn khắc phục và khắc chế năm người kia một cách dễ dàng... Vừa nghĩ đến đó chàng giật mình sửng sốt khi chợt nhận ra trình độ võ công của mình đã tiến đến mức độ nào rồi.

Bỗng những tiếng thét đột nhiên vang lên bên tai Sở Vân khiến cho chàng sực tỉnh, đưa mắt nhìn vào trong đấu trường thì thấy Cổ Yển La Hán hai chân đứng không vững, bật lùi về sau hơn ba bước, còn Độc Liên Tẩu Dịch Hợp thì đang bắn người lên không. Cổ Yển La Hán hít một hơi chân khí hết to:

- Lũ già kia, họ Nghiêm ta muốn tìm hai cớ quan tài cơ!

Độc Liên Tẩu Dịch Hợp vừa trên không bắn tới thì Cổ Yển La Hán

chỉ trong chớp mắt đó đã kịch chiến với ba cao thủ kia năm sưu chiêu rồi, vì thế ông ta mặt mày đỏ gay, mồ hôi như tắm, cử động cố nhiên chậm lại. Độc Liên Tẩu Dịch Hợp chọn đúng thời điểm đó cười lạnh một tiếng, vung món binh khí lừng danh của hần vang lên những tiết kinh thiên động địa giáng xuống thiên linh cái của Nghiêm Tiểu Thiên. Cùng lúc đó hai ngọn kinh phong, một ngọn quái tượng một cây cương xoa gần như cùng một thời gian ập đến người đối phương.

Cổ Yển La Hán quát lên một tiếng vang lừng, thân hình đang thu nhỏ của ông đột nhiên nở to trở lại, ngọn Kim Cô Vĩ trong tay ông vạch nên một đạo kinh khí hình tròn cỡ một trượng vuông, trong đó tinh quang lấp lánh như những vì sao trong giải Ngân hà bắn thẳng tới Độc Liên Tẩu Dịch Hợp đang bay trong không trung, đó là tuyệt chiêu “Kim Cô Triều Nhật” mà Cổ Yển La Hán sử dụng. Lúc này ông tự hiểu đã dùng chiêu đó phải dốc hết chân lực, trong tình thế này chỉ có thể tạm cản Tấn Lôi Thủ và hai người kia, còn bản thân mình và Độc Liên Tẩu Dịch Hợp coi như đã kết quả tính mệnh.

Lúc này tình thế thật là tàn khốc, không ai có thể kéo dài hoặc bắt nó phải thu ngắn lại. Đúng vào lúc Kim Cô Vĩ xuyên vượt ngực Độc Liên Thủ Dịch Hợp thì cũng là lúc Thiết Liên của Độc Liên Tẩu Dịch Hợp như búa tạ giáng vào thiên linh cái của Cổ Yển La Hán. Cả năm người đều đã nhìn thấy kết quả ấy, máu trông người họ như đông lại, nhưng thế công đã xuất, không thể nào dừng lại được. Cổ Yển La Hán đưa mắt nhìn Độc Liên Tẩu Dịch Hợp từ trên không bắn tới, nhe răng cất tiếng cười sang sảng như nói rằng đây là lần cuối cùng ông ta cười cho thiên hạ nghe! Chính ngay lúc ấy, khi mà mọi người đã bó tay chờ đón cái chết thì bên tai Cổ Yển La Hán chợt vang lên một âm thanh không kịp nghe ra, ngọn xích thép đang giáng xuống đỉnh đầu ông ta bỗng nhiên bắn ngược lên hơn một thước. Trong lúc ông ta bâng khuâng kinh dị thì ngọn Kim Cô Vĩ khê rung, đầu nhọn của nó đã xuyên thủng vào lồng ngực của Độc Liên Tẩu Dịch Hợp. Bọn ba người kia đẩy lùi Cổ Yển La Hán bắn lại phía sau hơn bảy thước thì thi thể đầm máu của Độc Liên Tẩu Dịch Hợp đã rơi bịch xuống đất!

Những tiếng thét căm phẫn xen lẫn nỗi kinh hoàng vang lên:

- Nghiêm Tiểu Thiên! Đồ súc vật kia, trời ơi, người đã giết chết Dịch lão đại rồi...

Lúc ấy Tấn Lôi Thủ Khanh Nghinh Sơn sắc mặt tái xám, không nói một tiếng, như một con lốc bắn tới thân hình còn chưa đứng vững của Cổ Yển La Hán, xuất ra một lúc mười bảy chiêu với toàn bộ công lực. Ngay lúc đó một đạo ánh sáng màu tím như tia sét đánh xuống ông tai.

Cổ Yển La Hán cố gắng chống đỡ, bị dội ngược về sau hơn ba bước thì lập tức Ngân sắc cương xoa đã vọt tới với tất cả sự căm hờn và thống khổ của Phi Xoa Thánh Thủ Lữ Vô Cửu với tuyệt chiêu “Nhất Lưu Xuyên Thiên”. Lúc này sức cùng lực lện, Cổ Yển La Hán dù muốn tránh đỡ cũng không sao thực hiện được nhưng là một cao thủ danh trấn giang hồ, lão luyện kinh nghiệm, nhất là trong lúc thập tử nhất sinh, bản năng tự vệ trời dậy, Cổ Yển La Hán hoảng hốt giận dữ, một chân trụ vững, hai tay vận công quật hất ra ngoài. “Phập” một tiếng rợn óc, đầu và vai của ông ta đã bị Ngân Xoa xả xuống một đường sâu tận xương, máu phun như suối. ngọn Kim Cô Vĩ trong tay ông ta bay vút ra xa, vạch trong không trung một quãng hồng quang, lập tức hai bóng người cuốn đến như gió, một đạo tử quang cùng với ánh kim quang song song bổ xuống Cổ Yển La Hán nhưng trong lúc hai đồng bọn đang hợp công đánh Cổ Yển La Hán thì Phi Xoa Thánh Thủ bắn người đến chỉ còn cách ông ta chưa đầy bảy thước, ngọn Ngân Xoa cũn đã xuất thế. Ngay lúc đó thì ngọn Kim Cô Vĩ sắc ngọt và mềm mại đã xuyên vào đùi non lên phải của hắn máu thịt bắn ra tung toé. Phi Xoa Thánh Thủ Lữ Vô Cửu thét lên ruột tiếng đau đớn, rồi ngã ngồi xuống đất, hai tay ôm đùi, khuôn mặt đen như than của hắn trắng bệch ra, mồ hôi nhỏ ròng ròng trên trán, toàn thân run rẩy!

Tấn Lôi Thủ Khanh Nghinh Sơn và Tử Trượng Tấn Thiên Bao Hồng Ô tuy đã biết Phi Xoa Thánh Thủ trong lúc đau thương cực độ, nóng lòng báo thù không thể tránh khỏi thế công toàn lực của đối thủ, nhưng bọn họ không thể ngờ được ngọn Kim Cô Vĩ đã bị bắn bay đi mà lại có thể đã thương lão ta được. Cả hai vừa tức vừa ngượng đứng sững một lúc. Bỗng nhiên Tấn Lôi Thủ Khang Nghinh Sơn quay người lại phía sau thì bỗng phát hiện Cổ Yển La Hán Nghiêm Tiểu Thiên đang lão đảo bỏ đi được hơn bốn trượng rồi, thì hét lớn:

- Nghiêm Tiểu Thiên ! Nợ máu phải trả bằng máu, hôm nay giữa hai ta phải có một kẻ phải chết! Người còn chút hơi sức nào hãy cùng ta quyền đấu đến cùng!

Lời chưa dứt thì lão đã cùng Bao Hồng Ô song song phi thân như chớp đuổi theo. Nhưng Cổ Yển La Hán chỉ quay đầu lại cười ha hả, rồi vung tay thật mạnh, thân hình lại lướt đi hơn ba trượng, nói to:

- Kệ mẹ cái cáo thị của Diêm Vương, họ Nghiêm này làm ăn chẳng sợ lỗ vốn đâu, nuôi gia súc hễ mà chết con nào thì mua con sống bù vafo là xong ngay. Ha ha, cả ba vị hãy yên tâm, họ Nghiêm ta sẽ đợi các người chẳng sớm thì muộn đến để đòi cả vốn lẫn lời đấy.

Lời vừa dứt thì thân hình ông ta lại bắn đi hơn năm trượng nữa rồi,

hai người kia võ công vốn đã thấp hơn Cổ Yển La Hán, lại qua một buổi kịch chiến tổn hao biết bao chân khí, bây giờ làm sao mà đuổi theo ông ta cho kịp được.

Tử Trượng Tấn Thiên Bao Hồng Ô tức đến bầm mặt quát to:

- Họ Nghiêm kia, người lại hành động như thế sao? Có giỏi thì hãy quay lại đây đánh nhau một trận nữa, đừng quên binh khí của người còn nằm trong tay ta đấy nhé.

Từ trong bóng đêm thăm thẳm, Nghiêm Tểu Thiên cất tiếng cười sang sảng nói:

- Lão Bao kia! Họ Nghiêm ta không vốn mà đã làm ăn được nhiều lắm rồi, trước nay chỉ biết cướp lấy cái lợi của kẻ khác thôi. Người định mua hay bán rẻ cho ta đây? Mẹ kiếp, lấy bốn đánh một, làm như thế ai mà chẳng làm được, lại còn mở miệng nói điều nhân nghĩa!...Hãy đợi đấy, Kim Cô Vĩ gởi nơi người sẽ có ngày ta đền bù đầy đủ cho.

Tiếng cười của ông ta vang lên mỗi lúc một xa dần, xa dần...Hai người bọn họ đuổi theo một lúc không thể nào kịp được, đành phải quay về. Bao Hồng Ô chậm rãi vừa đi vừa nói:

- Khang huynh! Công lực của Nghiêm Tiểu Thiên quả là ghê gớm, hôm nay để hấn trốn thoát, sợ rằng mai sau chúng ta khó mà yên tâm được. Mà cũng kỳ lạ thật, chúng ta hợp công đánh như thế mà lão ta vẫn trốn thoát được? Cứ như thế công vũ bão của Diêu huynh từ trên ao giáng xuống chúng mình cử tưởng hấn không cách gì đỡ nổi, vậy mà hấn vẫn cứ thoát nguy.

Khang Nghinh Sơn cổ nén căm hờn, giận dữ nói:

- Thôi! Không nói chuyện ấy nữa. Cho dù Nghiêm Tiểu Thiên có ba đầu sáu tay thì ta cũng quyết không tha cho hấn. Chỉ cần ta còn một hơi thở thì cho dù hấn ta ở chân trời góc biển ta cũng phải tìm cho được để quyết một trận sống mái.

- Đó là lẽ đương nhiên, còn cộng thêm mối thù và nợ máu của Dịch huynh và Lô huynh nữa, đó là chưa nói hấn đã hạ độc thủ với đệ tử của quý giáo, lão phu cũng không thể khoanh tay đứng yên được.

Rồi bọn họ tăng nhanh tốc độ bước đi mà lòng vừa then vừa căm hận.

Chẳng mấy chốc đã quay về nơi chiến trường. Khang Nghinh Sơn bước vội tới trước mặt Lữ Vô Cửu lựa lời an ủi:

- Lữ huynh! Lão phu bất tài, đưa các vị vào tình cảnh không còn mặt mũi nào nữa! Thương thế của Lữ huynh thế nào rồi? Lão phu tức một điều là đã không ăn tươi nuốt sống được họ Nghiêm độc ác kia!

Họ Lữ lúc này chẳng còn một chút máu trên mặt, hỏn hển nói:

- Khang huynh...Dich huynh...đâu ?

- Dich huynh đã chết về tay Nghiêm Tiểu Thiên rồi, từ nay về sau Ngũ Lô giáo từ lão phu trở xuống thề không đội trời chung với Nghiêm Tiểu Thiên, Chưa lấy đầu hãn được để tể Dich huynh, thề không ngơi nghỉ.

Lữ Vô Cửu lúc này cố đứng dựa vào một góc nhà, cắn phần nói:

- Họ Nghiêm kia! Người ở đâu? Mau mau tới đây cùng ta quyết một trận sinh tử. Dich lão đại, Người có anh linh hãy về đây xem tiểu đệ báo thù cho đại ca đây.

Nghe giọng nói của Lữ Vô Cửu, Bao Hồng Ô biết là họ Lữ vì cái chết của Dich Hợp và vì cả vết thương nơi hắng mà vừa cắn phần và kinh hãi đến bán loạn tâm trí rồi. Bao Hồng Ô vừa bấm huyết vừa cất giọng an ủi:

- Lữ huynh ! Thương thế của người lúc này rất trầm trọng, hãy bình tĩnh dưỡng thương, chuyện đêm nay sẽ có ngày trả cả vốn lẫn lời.

Bao Hồng Ô lấy thuốc chữa thương ra cúi xuống định rịt cho Lữ Vô Cửu thì bỗng tái mặt, vì thấy ngọn Kim CôVĩ đã xuyên hẳn qua đùi non của Lữ Vô Cửu và quán lại như sợi dây nịt. máu đã khô bám chắc vào đó. Nếu muốn rịt thuốc thì chỉ còn cách phải lấy món binh khí ấy ra khỏi người Lữ Vô Cửu. Nhưng nếu lúc này mà rút ra thì liệu Lữ Vô Cửu có còn sức để chịu đựng không? Nhìn ngọn Kim Cô Vĩ quán bốn vòng như thế, Bao Hồng Ô lắc đầu bó tay, Khang Nghinh Sơn cũng cùng cảnh ấy đành chịu.

Bỗng ngay lúc đó, trong đêm tối có một tiếng cười trong trẻo mạnh mẽ vang lên khiến cho hai người nọ vội vàng đứng bật dậy, ngưng thần giới bị, thì thấy có một bóng người gầy gò nhưng khỏe mạnh phi thân đáp xuống cách trước mặt họ chừng ba trượng.

- Ai đó! Đứng yên !...

Khang Nghinh Sơn vội quát hỏi đồng thời đưa hai chưởng lên cao ngang ngực.

Bao Hồng Ô cũng với đưa ngang quái trượng lên, cả hai đưa mắt nhìn người mới tới mà trong lòng lo sợ.

Thì ra người mới đến nọ mặc một bộ áo vàng, che mặt, chỉ để lộ cặp mắt sáng như sao. Thấy thế Khang Nghinh Sơn gằn giọng nói:

- Bằng hữu, người và Ngũ Lô giáo có chuyện chẳng vui gì vậy, mà lại xuất hiện vừa ngay lúc này?

Người ấy chàng phơi ai khác ngoài Sở Vân, chàng ta cất giọng trầm trọng nói:

- Bằng hữu! Tầm mắt của người quá hạn hẹp, tại hạ chưa từng gặp lại như vậy cả. Ôi! Thì ra tôn giá bốn người vừa biểu diễn cái màn vừa rồi đấy à? Quả là chẳng đẹp dễ gì.

Tử Trượng Tấn Thiên Bao Hồng Ô bước tới trước mặt một bước, cao giọng nói:

- Ông bạn! Nói năng nên giữ lời một tí. Ta chắc người cũng là người trong giang hồ, du đến đây với bất cứ lý do gì, thì cũng nên lấy bộ mặt thật ra mà nói chuyện với nhau. Chứ dấu mặt như vậy thì có vẻ kỳ lạ và tiểu nhân quá!

Dù chỉ để lộ đôi mắt thôi, nhưng đôi mắt của Sở Vân cũng đủ làm kinh hồn kẻ khác, chàng chiếu đôi mắt sáng rực như sao vào mặt Bao Hồng Ô, từ từ bước tới khiến cho hai người bọn họ cảm thấy mất cả tự chủ, lùi lại hai bước.

Không khí như đông kết lại, im lặng đến rợn người. Sở Vân chậm chậm nói:

- Bây giờ không cần phải dấu diếm gì cả, ta muốn lấy binh khí của Cổ Yển La Hán.

Tấn Lôi Thủ Khang Nghinh Sơn giận dữ quát to:

- Ông bạn! Ông bạn cho rằng chúng ta dầu là gỗ đá hay sao? Muốn làm theo ý người, e rằng khô tránh khỏi phiền phức đó.

Sở Vân cười lạnh nhại nói:

- Bây giờ tôn giá đứng cách tại hạ là hai trượng bảy thước, còn Bao anh hùng thì cách Phi Xoa Thánh Thủ năm thước ba tấc. Với võ công của tôn giá thì người có đủ thời gian để ngăn cản tại hạ dịch chuyển thân thể, quái trượng trong tay Bao lão anh hùng dài tới gần sáu thước, đủ để bảo vệ cho Lữ Vô Cửu phải không? Cây trượng ấy mỗi một tấc thời gian đã múa được hơn trượng, vậy với thời gian một cây nhang cháy hết là chúng mười phút, người có thể xuất hết chín mươi sáu trượng. Vậy với một điều kiện như thế kẻ bất tài này sẽ đứng đây phi thân tới lấy được Kim Cô Vĩ, các vị có tin không?

Tấn Lôi Thủ Khang Nghinh Sơn hít một hơi dài không nói gì cả, mà chỉ tập trung phòng bị. Còn Bao Hồng Ô thì tỏ ra không phục, cười khẩy.

Bỗng ngay lúc ấy Sở Vân nói:

- Đắc tội với các vị vậy?

Khanh Nghinh Sơn gầm lên một tiếng nhanh như chớp tung ra hai mươi bốn chưởng mạnh như vũ bão. Còn tử trượng trong tay Bao Hồng Ô thì đã vung ra nhanh như điện, công tới mười tám trượng Trượng ảnh đan thành một tấm lưới màu tím kinh lực rợn người.

Vậy mà cả hai đều thấy rõ thân hình người ấy xuyên qua chưởng phong trượng ảnh như một bóng ma hư ảo phi thân đến. Mới vừa cất tiếng thì đã thấy người ấy đến nơi rồi, tiếng thử hai cất lên thì người ấy đã lấy xong Kim Cô Vĩ và tiếng thứ ba vừa dứt thì người ấy đã cầm gọn Kim Cô Vĩ lấp lánh đứng nguyên chỗ cũ rồi.

Lúc này tuy ngoái mặt vẫn giữ vẻ nghiêm trang thâm trầm nhưng trong lòng Sở Vân vui mừng không kể xiết. Bởi vì vừa rồi chàng đã sử dụng tuyệt kỹ “Hồn Du Nhất To” đã học được tại hoang đảo. Quả là nằm mộng Sở Vân cũng không dám nghĩ tới sự kỳ diệu ấy, xuống những chiêu thực cực kỳ dị hại và mạnh mẽ vô song của hai cao thủ thượng thặng ấy, chàng vẫn ung dung bình thản ra vào an toàn, điều ấy làm cho chàng hoàn toàn khôi phục lại niềm tin và thực sự tự tin vào bản lĩnh của mình và bằng lòng tự tin con người ta mới có thể làm nên sự nghiệp.

Lúc ấy Tấn Lôi Thủ đứng như trời trồng, kinh ngạc đến bất động còn Tử Trượng Tấn Thiên thì mồm cứ há hốc mà không nói nên lời, bởi vì đã mấy mươi năm lăn lộn thành danh trên giang hồ, bọn họ chưa từng nghe nói chứ đừng nói là đã được chứng kiến một thân pháp siêu tuyệt như thế của con người.

Sở Vân từ từ lấy trong túi ra một bao giấy hình vuông, trầm giọng nói:

- Nhi vị, để máu chảy nhiều sẽ chết vì mất máu, trong bao giấy này là thứ bột đỏ, một nửa cho uống, một nửa đắp vào vết thương sẽ trị được thương thế cho Phi Xoa Thánh Thủ Lữ Vô Cửu! Các vị đừng nghi ngờ, tại hạ không làm điều gì ám muội đâu, nhị vị biết đấy, nếu tại hạ muốn hại nhị vị và Lữ Vô Cửu thì cần gì phải mất thì giờ nhiều đến thế!

Chàng đặt bao thuốc lên trên mặt đất, ánh mắt dịu đi nói:

- Khang đại giáo đầu, những đệ tử đang bí mật mai phục kia, hãy gọi họ ra đây đi, nếu như tôn giá đã từng chỉ thị cho họ không được xuất hiện ra tay, như thế là làm đúng đấy, bởi vì gần trăm đại hán ấy cần phải luyện tập thêm nữa đã!

Khang Nghinh Sơn nghe thấy thế thì sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nói không nói nên lời. Bao Hồng Ô nói:

- Bằng hữu, lão phu thấy rằng không có gì để nói nữa, nhưng chỉ

muốn được tôn giá cho biết quý danh.

- Gặp mặt không nhất thiết phải biết tên, đến lúc người cần biết tên hiệu của ta thì tự nhiên người sẽ được biết. Trời cao biển rộng đất dày, sau này ta sẽ có ngày gặp lại nhau.

Nói rồi Sở Vân như một ngôi sao băng lóe lên trước mắt họ rồi vụt biến đi trong màn đêm.

Những sự việc diễn ra không hề để lại một dấu vết gì cả ngoài việc vết thương của Phi Xoa Thánh Thủ đã được cầm máu.

Vietkiem.com